

Jeremy pořád mluvil, snažil se to vysvětlovat – snažil se vymlouvat. „Musíš pochopit, že jsme s Charlotte v té době měli nějaké problémy.“

„Tak to je hodně kulantně řečeno,“ zamumlal Drew.

„Drewe! Teď mi fakt moc nepomáháš.“

„Nevěděl jsem, že bych měl,“ odpověděl Drew bez náznaku pobavení.

Lacey odsunula židli. „Jdu na dámy.“

Melody byla jako přikovaná, paralyzována tím nekonečným ponížením. Celý tenhle večer byl jedna velká katastrofa. Nepatřila do tohoto světa, mezi tyto lidi. Všichni byli příšerní. Byla chyba si myslet, že by se s nimi mohla přátelit. Měla mít víc rozumu.

„Omlouvám se.“ Ucítila na sobě Jeremyho pohled, ale odmítla se na něj podívat. „Asi jsem ti měl říct o Charlotte dřív...“

„Ona o ní nevěděla?“ Drew měl v hlase opovržení. „Pěkně, Jeremy.“

„Proboha, Drewe!“

Melody se postavila. „Myslím, že na mě jde migréna.“ Něco v ní konečně prasklo. Už to tu nesnese ani vteřinu. „Děkuju za večeri, popřejte za mě dobrou noc Lacey.“ Popadla kabelku a utekla dřív, než kdokoli stačil projevit snahu ji zadržet.

Dostala se až k východu, než ji Jeremy dohnal. „Melody, počkej! Omlouvám se. Nechtěl jsem, aby to takhle dopadlo.“

Podala svůj parkovací lístek obsluze a obrátila se na Jeremyho. „Jak sis to přesně představoval?“

Rozhodil rukama. „Nevím, nějak líp. Chtěl jsem jen, abys poznala moje přátele. Myslél jsem, že to bude zábava. Evidentně jsem se mylil.“

„Evidentně,“ zopakovala tak hořkým tónem, až ji páliło v krku. „Proč jsi mi tehdy neřekl, že máš přítelkyni?“

S povzdechem sevřel rty. „Kdybych ti to řekl, pravděpodobně by ses se mnou nevyspala a já jsem fakt chtěl, aby ses se mnou vyspala. Tehdy jsem se zachoval tak trochu jako sráč, kdyby to ještě nebylo jasné.“

„Ale proč jsi mi to neřekl dřív než dneska? Jak jsi mi to mohl takhle předhodit?“ Tolik se snažila nebrečet. Když měla vztek, nesnášela pláč, nechtěla před ním brečet. Před nikým z nich.

„Nevím. Není to zrovna jednoduchý téma. A styděl jsem se.“ Strčil si ruce do kapes a vyfoukl trochu vzduchu. „Možná jsem se bál, že se na mě budeš dívat tak, jak se na mě díváš teď.“

„Nemůžu ti už věřit.“ Nenechala se dojmout jeho výrazem nakopnutého štěněte. „Díval ses mi přímo do očí a tvrdil, že se s nikým nescházíš za zády svojí přítelkyně.“

„Už ne.“

Pozorovala ho se založenýma rukama. „Ale dělal jsi to! A očividně každou chvíli.“

Provinile sklonil hlavu. „Říkal jsem ti, že už jsem někdo jiný.“

„To tvrdíš pořád.“

„Protože je to pravda. Mrzí mě, že jsem tě zklamal. Mrzí mě, že jsem podvedl Charlotte. Nejsem na svoji minulost hrdý. Kdybych se mohl vrátit a změnit to, udělal bych to. Ale nemůžu.“

Působil upřímně, ale jak by taky ne? Tohle nejspíš byla podstatná část jeho práce: dívat se lidem do očí a prodat jim jakýkoli příběh, kterému měli uvěřit. Pravděpodobně se ani nemusel moc snažit. Nejspíš měl ke lhaní přirozený talent.

„Tohle byla strašná chyba,“ zašeptala a zavřtěla hlavou. „Co tady vůbec dělám?“

„Myslél jsem, že bychom mohli být přátelé,“ navrhl Jeremy. „Doufám, že ještě pořád můžeme.“